

el, milyen utcákon holnap egy pár boltba, a Földhitelintézethez meg a tajtékpipacsinalóhoz s azzal fölszedelőzködtek. Elbúcsúztak, nyugodalmat jóéjtszakát és szerencsés utat kívántak az öreg úrnak, aki egyik kezében a pipájával, másikban a paraplójával lassú léptekkel megindult fölfelé a fogadó lépcsőjén. A lohndiener vigyázta, míg megfordult a szoba ajtajában a kulcs s akkor eloltotta a lámpákat, mert már késő volt. Épen éjfél volt.

Dóczy Jenő.

TESTVÉRHÍVÁS.

Néha nesztelen éjtszakákon
 jekele szárnyak zaja zúg,
 valami sereg száll az égen,
 felébredek s riadva kérdem:
 «Vajjon kik ők és merre szállnak
 e csillagfényes, néma árnyak?»

Röptük suhog a siri éjben
 s minthogyha sóhajuk zokogna;
 kik ők? jaj! újra s újra kérdem
 s mért nem felel hát egy se, mért nem?
 Hallgatnak s szállnak, mint a végzet,
 röptük merő, szörnyű ígélet.

És visszafekszem fázva, bénán,
 ezüst sugártól tönkre fagyva
 s jaj! jaj! tudom már, hogy ők voltak,
 a holtak, holtak, holtak, holtak,
 testvérsorsok, bús, árva lelkek,
 elöttem vajjon merre mentek?

Komjáthy Aladár.